

MLADINSKI KONCERT

Vemo, da so razdalje med tukajšnjimi avstralskimi mesti zelo velike. V vseh teh mestih in tudi na podeželju živijo slovenski rojaki v večjem ali manjšem številu.

Slovenec ni bil v svoji preteklosti navajen velikih potovanj in dolgih poti. Rad je bil tam kjer je bil njegov dom in kar je ljubil je bilo okoli njega.

V deželi kamor ga je pač zanesla taka ali drugačna usoda, mu košček materinstva ni podan kar tako na krožniku. Strme so poti v izseljenstvu in zdomstvu za ohranjanje slovenstva. Toda še tako dolga in zahtevna pot ne preprečuje kadar kliče slovenski duh. Ljubezen do materine besede in ljubezen do vsega kar spominja na naš rodni dom, ki je ves prepojen s pesmijo in kulturo naših prednikov; je magnet, ki nas Slovence združuje v tej naši novi domovini.

Danes ko imamo ob sebi drugo in tretjo generacijo svoje lastne krvi je zavest močnejša in tem rajši se kulturno srečujemo.

Upravičeno je, predvsem iz kulturnega pogleda, če rečemo, da je največje srečanje slovenskega porekla v Avstraliji prav Mladinski koncert. Res, da pri tem ne smemo misliti na število gledalske publike, katera pa preseže na raznih otvoritvah slovenskih Domov. Mladinski koncert ima v sebi večjo vrednoto, kajti izročilo katero smo nekoč mi prinesli v srcu, danes naša mlada generacija ponosno pokaže na odru.

Tako je bil letos, 3. oktobra že trinajsti Mladinski koncert. Dvorana slovenskega verskega središča v Kew je sprejela kolikor je pač zmogla in morda bi to število v veliki dvorani bilo videti majhno.

Že pred začetkom koncerta mi je pogled večkrat obstal na napisu nad odrom: Poslušaj s srcem. In res sem pozneje tako sledil nastop za nastopom. Malokatera

točka je šla mimo, da se ni zarosilo oko. Ob koncu ganljive deklamacije: Nekoga moraš imeti rad, mi je na misel prišlo, kako se nekateri obiskovalci od doma bojijo, da slovenska beseda in kultura med Slovenci v Avstraliji tone. Ne bom trdil, da je med nami vsaka vejica rodila sad, vendar to kar vidimo in slišimo na mladinskih koncertih, lahko prištejemo k dobri letini. Žal, da si tak koncert ne ogleda veliko domačih obiskovalcev, če si ga sploh kdo.

Koliko truda, časa, pa tudi denarja je vloženo v vsakega posameznega otroka, ki se trudi biti del slovenske skupnosti, vedo le tisti, ki imajo s tem opraviti. Vedeti je treba, da se naši otroci ne morejo v tem pogledu primerjati s slovenskimi otroci, kateri živijo mnogo bližje domovini svojih staršev. Njihove možnosti so večje in lažje za ohranjanje materine besede. Pesimistično gledanje na našo mladino pa je povsem neupravičeno, četudi ne smemo biti preveliki optimisti.

Kako bo še zvenela slovenska beseda in slovenska pesem tukaj ali drugod po svetu, ko bo čas že izpil naše moči, bo pokazala bodočnost. Vprašanje je tudi, kako bo zvenela tam kjer je doma.

Po končanem koncertu je bila lepa priložnost za klepet z rojaki iz oddaljenih krajev. Med tem je tudi ansambel Karantanija skrbel za lepe domače viže.

V pozni večerni uri smo se podali na pot, ki nas je vodila domov v Morwell. Lepi in bogati spomini tistega sobotnega dne bodo še dolgo grel v naših srcih kot ognjišče materine besede in naše lepe slovenske pesmi ter kot izročilo naših dedov in babic, katero ne sme nikoli umreti.

IVAN LAPUH

MISS JADRAN 1987



Miss "Jadran" 1987 Sandra Iskra

On the 10th of October the culmination of 10 short weeks of preparations came to a final climax as eight nervous

(More on page 3.)

girls, their family and friends waited for the announcement of the winners. Ten weeks previously a committee was formed on a wet Sunday afternoon.

DRUŠTVENI TEDEN PRI SNEŽNIKU



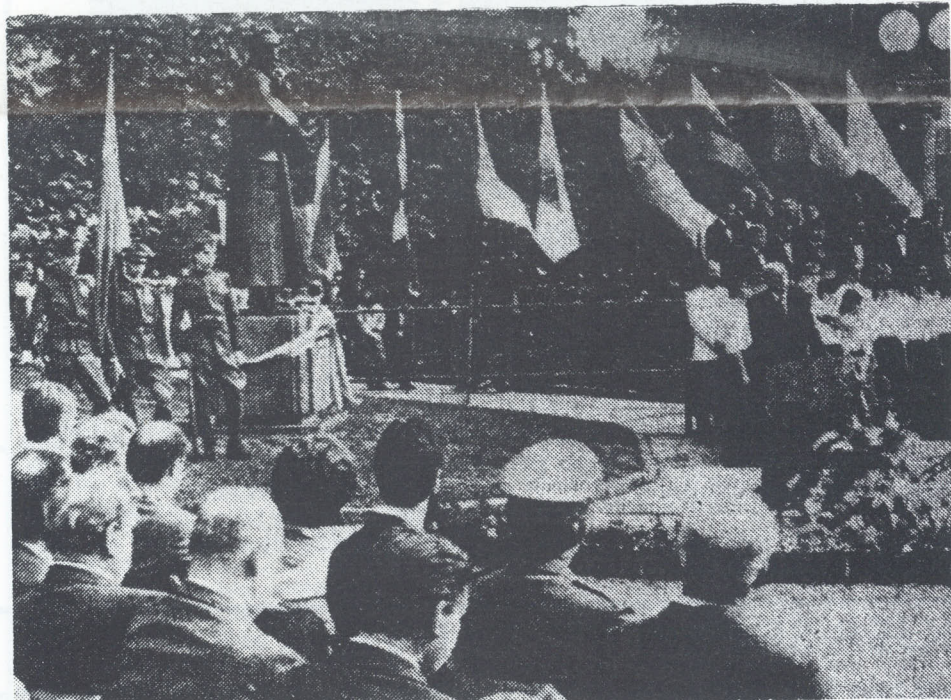
Slovenske narodne noše so žele veliko občudovanja med gledalci v Albury

Ob 11. uri dopolne je začela parada po centru mesta Albury. To parado, katere so se udeležile tudi članice 'Snežnika' je spremljalo veliko število navdušenih gledalcev.

V nedeljo 13. septembra smo v Albury zopet praznovali "International Fair". Kakor že več let je tudi letos občina pripravila praznovanje v mestni dvorani

(Več na strani 4)

SPOMENIK GENERALU MAISTRU



Celih 53 let je preteklo odkar je general Maister zasedel s svojimi borci Maribor in ga tako priključil za vse čase Sloveniji. Končno je tudi ta naš borec za svobodo Slovencev dobil priznanje, ko so mu v nedeljo 11. oktobra v Mariboru odkrili spomenik.

(Foto: Bogo Čerin)

VELIKO BALINARSKO TEKMOVANJE Z VENETO SOCIAL CLUB V BULLEENU !

Tekmovanja se bodo udeležili balinarji iz S.D. Melbourne, S.D. Planice, S.K. Jadrana, S.Z. Ivan Cankar, Geelong in Soc. Kluba Istra.

Tekmovanje se bo pričelo na 22. novembra 1987 ob 8.30 zjutraj. Vsako društvo bo reprezentirano z moštvo štirih igralcev. Igre se bodo igrale do 11 točk. Iz vsakega moštva bo po en igralec tekmoval tudi z izbijanjem kugel.

Vabljeni so vsi prijatelji balinarske igre, da se udeležijo tega velikega tekmovanja.

Prvo in drugo mesto pri izbijanju kugel bo poleg pokalov dobilo tudi denarno nagrado.

Sponzor tega tekmovanja med italijanskimi in slovenskimi balinarji je kakor vsako leto tudi letos poznan ljubitelj te igre g. Rudi ISKRA, ki je lastnik podjetja RUDY'S GARDEN SUPPLIES AND NURSERY, 72 Brunswick Rd., Brunswick.

NEODVISNO GLASILO
SLOVENCEV V AVSTRALIJI

P.O.Box 56, Rosanna, Vic., 3084,
Tel.: 459 8860

Lastnik – Publisher
SLOVENIAN ASSOCIATION
MELBOURNE

P.O. Box 185, Eltham, Vic, 3095
Tel.: 437 1226

Predsednik: F. Prosenik; tajnik: L. Conlan

Odgovorni urednik – Editor
MARIJAN PERŠIČ

Sub-editor for English Section
Irena Birs-Skofic

Tel.: 386 8758

Administracija in razpošiljanje:

Jana Lavrič, tel.: 459 3783

Tehnično oblikovanje:

Vasja Čuk, Tel.: 434 5768

Ljubica Postružin

Stavljene:

Marta Strle in Vida Jančar

Dopisniki – Correspondents:

Anica Markič (for S.D.M.)

Tel.: 876 3023

Darko Hribnik (za Jadran)

Tel.: 366 3669

Maria Kromar (Albury-Wodonga)

Tel.: (060) 244 850

Danica Petrič (za N.S.W.)

Tel.: (02) 688 1019

Jože Judnič (za Queensland)

Tel.: (075) 50 2225

Alojz Kosi (za W.A.)

Tel.: (09) 459 1828

Tiska - Printed by D. & D. PRINTING

Cena - price: 1 dollar per copy

Letno - Annual: Australia \$ 12.00,

Overseas \$ 18.00, Air mail \$ 30.00

Rokopisov ne vračamo

Za podpisane članke odgovarja pisec

NI VSE ZLATO...

Proračun, ki ga je v septembru predložil federalnemu parlamentu treasurer g. Paul Keating so mnogi hvalili češ, da ni prinesel nobenih novih ali povečanih taks ali dajatev.

No povsem to ni tako. Že pred leti je parlament sprejel zakon, po katerem se taksa na pogonsko gorivo za avtomobile, na cigarete in na alkoholne pijače avtomatično dviga vsake pol leta v relaciji z dvigom povprečnih življenjskih stroškov.

Če pa se pogledimo v letošnji proračun vidimo, da so se dvignile tudi razne druge dajatve. Tako na primer so bile zvišane vse pristojbine, katere je treba plačati za usluge na Ministerstvu za Imigracijo in Etnične zadeve.

Tako bo sedaj treba plačati za izdajo potnega lista odraslim 66, namesto prejšnjih 60 dolarjev.

Pri vlogi prošnje za vselitev bo treba plačati: 60 dolarjev (prej 40) in nato še posebej za postopek 165 dolarjev (prej 110). Torej skupno se je pristojbina za prošnjo, ki naj omogoči dovoljenje za prihod novega imigranta dvignila za 75 dolarjev.

Ako je bila taka prošnja odbita, se je dosedaj lahko vložilo pritožbo in zaprosilo za ponoven pregled in spremembo odloka. Vse to je bilo brezplačno. Sedaj pa bo za to treba plačati 240 dolarjev.

Plačilo ob prošnji za dovoljenje stalne nastanitve je bilo 200 dolarjev, sedaj se je dvignilo na 300 dolarjev.

Podaljšanje vize za obiskovalce pa se je podražilo od 35 na 50 dolarjev.

Računajo, da bodo te pristojbine prinesle vladi dodatnih 29 milijonov dolarjev, ki bodo v glavnem prišli iz žepov novonaseljencev.

PLAČILO TUDI OB VSTOPU

Dosedaj je bilo rojakom in drugim, ki so potovali z letalom v prekomorske dežele, treba plačati pred poletom posebno takso: departure tax. Razlog za pobiranje tega denarja naj bi bil ta, da deloma pokrije izdatke pri vzdrževanju letališč.

Sedaj pa bodo potniki morali plačati takso tudi pri vstopu v Avstralijo. Ta denar pa naj bi kril izdatke imigracijske kontrole. Za plačilo te pristojbine, ki znaša po 5 dolarjev za vsakega potnika iznad 12 let starosti, bodo odgovorne mednarodne letalske družbe, ki prevažajo potnike v Avstralijo.

Pričakujejo, da bo na ta način federalna vlada zbrala letos kakih 17 milijonov dolarjev

“VESTNIKA” NE SME BITI KONEC

V zadnjem času moram večkrat odgovarjati na dve vprašanji. Prvo, če bom res prenehal z uredništvom Vestnika in drugo, kaj bo potem z Vestnikom.

Odgovor na prvo vprašanje ni težak in je pritrdilen. Kajti zavisijo samo od mene in moje odločitve.

Na drugo vprašanje pa ni tako lahko odgovoriti, kajti o tem bodo odločali drugi.

Po skoraj dvajsetih letih nepretrganega dela pri Vestniku, in to ne samo uredniškega, sem prišel do spoznanja, da mi iz raznih razlogov – povečini samo osebnih – ni več mogoče izpolnjevati dosedanjih dolžnosti tako, kot jih zahteva sedanja raven Vestnika. To naše, nekdanje samo društveno glasilo, se je tekom let razvilo v publikacijo, ki vse bolj in bolj zajema Slovence širom Avstralije ter ima recipročne odnose z mnogimi drugimi slovenskimi publikacijami po svetu in doma. Vestnik se danes smatra povečini kot edino slovensko glasilo v Avstraliji, ki ni vezano na ideološke smeri in je odprto za vse in vsakogar, ki mu je v interesu dobrobit slovenskega kjerkoli v svetu.

Z dvignjeno naklado, s prizadevanjem za čim boljše in zanimivejšo vsebino ter z rednim izhajanjem so se pomnožile in povečale tudi delovne zahteve. Ko dodam k temu še dejstvo, da ne postajam mlajši in so prišla leta ko zdravstveno stanje zahteva mnogo več pozornosti, mi je jasno, da v sedanjih okoliščinah pripravljanja Vestnika ne bom več dolgo zmožel, da se je treba s tem stanjem soočiti ter dati možnost lastnikom Vestnika najti drugo alternativo.

V tem smislu sem tudi že pred meseci obvestil upravni odbor S.D.M., ki predstavlja lastnika Vestnika, da bom vse dosedanje dolžnosti pri uredništvu vršil le še do konca letošnjega leta in, da bom z veseljem vpeljal v moje dosedanje delo novo osebo, ki bi me zamenjala.

No sedaj pa smo že pri drugem vprašanju: bodočnosti Vestnika.

Ni dvoma, da bi prenehanje Vestnika bilo za nas avstralske Slovence ogromna izguba. Verjamem, da se tudi odbor S.D.M. tega zaveda in, da bo storil vse kar je mogoče, da obdrži njegovo kontinuiteto. Na drugi strani pa tudi vidim probleme, katere bo odbor moral premistiti.

Največji problem je seveda gmotni. Če bi bilo dovolj finančnih sredstev, potem ne bi bilo težko najti in dobro plačati urednika in vse drugo osebje, ki bi delalo pri časopisu. Do sedaj se z naročnino in oglašanjem niso pokrivali niti stroški tiskanja in poštne. Niti za misliti ni na honorarje delavcem v uredništvu in dopisnikom. Le požrtvovalnosti članstva S.D.M. in v zadnjem letu prispevkom klubov Jadrana in Snežnika ter seveda, neplačanemu delu vseh sotrudnikov se je zahvaliti, da je Vestnik pri življenju že 32 let.

Poleg denarja je težava najti sposobno osebo, ki bi bila pripravljena prevzeti odgovornost uredništva. Izgovor, da takih sposobnih oseb med nami ni je jalov. Sposobni ljudje so v naši sredini. Kar spomnimo se nazaj, ko je radio postaja 3EA iskala napovedovalce, saj se kandidatov ni manjkalo. Kar pa manjka sta le takšen idealizem in požrtvovalnost, ki bi bila potrebna za opravljanje dela pri uredništvu brezplačno.

Če se takih dobrovoljnih delavcev ne more več najti in če slovenska skupnost v Avstraliji hoče imeti povsem svoj časopis – in ne kakšen privesek k tuje-jezičnemu, kjer Slovenci za eno slovensko stran plačajo prav toliko kot srbohrvaško govoreči čitatelji za mnogo večje število strani (zopet podpiramo ‘nerazvite’) – potem bo morala pač cela naša narodna skupnost tukaj, tako posamezniki kot društva, biti toliko podjetna in požrtvovalna da bo vložila denar v svoj časopis, zavedajoč se, da ji vsaj še nekaj let ne bo pokrival izdatke, kaj šele prinašal dobiček.

Slovenci tukaj smo zmožni, da marsikaj izpeljemo, saj to kaže naše dosedanje delovanje, potrebna je le dobra volja in sposobno vodstvo. V naši skupnosti imamo zadosti finančno trdno stoječih in podjetnih ljudi, ki bi lahko tvegali in ustanovili konzorcij ali družbo, ki bi skrbela za nadaljnje izhajanje skupnega časopisa.

Mnogo se dandanes govori o preteči nevarnosti za obstoj slovenskega jezika in slovenskega naroda sploh. Kaj je bolj učinkovito orožje za obrambo jezika kot njegova tiskana beseda v obliki skupnega močnega in neodvisnega glasila.

MARIJAN PERŠIČ

ZA METKO

V zbirko za nakup dihalnega aparata Metki Škerjanc so darovali:

Milena in Jože Brgoč 20 dolarjev
Štefka Tomšič 20 dolarjev
Anka in Alojz Brgoč 30 dolarjev
Neimenovana gospa 50 dolarjev

Iz Jadrana smo dobili obvestilo, da so dodali skupnemu skladu sledeče darove: Stefani Mazzitelli. 10 dolarjev
Cvetko Krizmanič 20 dolarjev
Dekleta, ki so sodelovala pri natečaju za Miss Jadran so nabrala 350 dolarjev. Odbor kluba ‘Jadran’ pa je odkupil podarjene smuči za 350 dolarjev.

Skupna vsota nabranega denarja je sedaj nekje okoli 3.600 dolarjev.

KJER SE PREPIRATA DVA.....

V vseh dolгих letih odkar sem odgovoren za urejanje Vestnika sem se uspešno izogibal neplodnim polemikam, a še najbolj takim, ki bi me osebno zadevale. Moje vodilo je bilo vedno: Združevati, ne pa še bolj deliti našo maloštevilno skupino v Avstraliji. Prepričan sem, da sem s tem vsaj malce doprinesel k sodelovanju slovenskih društev v Viktoriji in njih neizpodbitnemu uspehu.

Sedaj pa, tik pred tem ko bom predal posle urednika Vestnika v druge in upam mlajše in spretnейše roke, se je uredniku mesečnika ‘Misli’ zdelo primerno, da me v oktobrski številki ‘Misli’ omeni v tonu, ki naj bi očrnil ali vsaj postavil v dvom mojo dobronamernost in neopredeljenost pri urejanju Vestnika. Zato sem prisiljen, da odgovorim na namigavanja, ki jih je urednik ‘Misli’ objavil v zadnjem odstavku članka ‘V Ljubljani so pisali...’, na strani 265 letošnje oktobrske številke ‘Misli’.

Za one naše čitatelje, ki ne prebirajo ‘Misli’, tega verskega in kulturnega mesečnika, ki izhaja v Melbourne in v svojem podnaslovu pravi, da poleg človeških prinaša tudi božje misli, posnemam iz njega odstavek, ki je ob vsem dolgem

predhodnem urednikovem komentarju imel le en namen: diskreditirati Vestnik in njegovo dosedanje uredništvo.

Takole se glasi:

“Na ta članek v Ljubljanskem dnevniku me je prvi opozoril melbournski Vestnik, ki je v julijski številki pod naslovom ‘O izseljenskih šolah’ prinesel kratek povzetek. A brez vsakega komentarja, četudi uredništvo dobro ve, kakšne so bile vsa ta leta slovenske šole pod duhovniki in nunami ali pa zavedni mi neplačanimi učitelji(-cami) pri nas in po družtvih. Kdor molči, soglašal pravi pregovor. Je tudi v tem molku že znak vpliva podaljšane roke režima med nami?”

Trditev, da urednik soglašal z vsako novico in člankom, kateremu ne doda svoj komentar je tak nesmisel, da nanj odgovor sploh ni treba utemeljevati. Saj vsakdo, ki prebira časopise ve, da nam prinašajo novice in dopise brez komentarjev uredništva. Bi morali, po teoriji urednika ‘Misli’, smatrati, da uredniki soglašajo z vsakim poročilom, ki ga dovolijo natisniti, da podpirajo izjavo vsake vrste politika, katero so priobčili. Kakšen nesmisel!

Kot urednik Vestnika imam vso pravico zadržati svoja osebna ocenjevanja in mišljenja zase. To rad storim, ker smatram naše čitatelje za dovolj omikane, da znajo sami presojati pravilnost in verodostojnost posameznih člankov in novic.

Vestnik ni moje osebno glasilo in zato sem se vedno smatral za vsebino odgovornega lastništva, ki je Slovensko društvo Melbourne. Še posebno sem vedno pazil na to, da se vzdržim vsiljevanja svojega osebnega mnenja ter indoktriniranja čitateljev v smislu, ki bi bil nasproten z politično neopredeljenostjo Slovenskega društva Melbourne. Zato so bili tudi vsi moji komentarji v uvodnikih usmerjeni v skladu z načeli S.D.M., po katerih je društveno delovanje povsem le v prid celokupni slovenski skupnosti v Melbourne, Viktoriji in Avstraliji. Urednik ‘Misli’ je v drugačnem položaju kot jaz, saj nima lastnika, kateremu bi odgovarjal za svoje uredniško delo.

Zgodovina slovenskih šol v Melbourne mi je precej dobro poznana, kakor je poznana vsem tukajšnjim rojakom, ki se vsaj malo zanimajo za naše slovensko delovanje. Odlomke iz članka, ki je izšel v Ljubljanskem Dnevniku o šolstvu med izseljenci sem objavil kakor objavim

mnoge novice iz stare domovine. Med njimi so mnoge tudi take, ki niso laskave za tamošnji režim ter sem tudi v tem pogledu že slišal pritožbe. Seveda ne s strani urednika ‘Misli’. Ta se v takih primerih nič ne pritožuje, da so ‘podaljšana roka režima med nami’.

Pisanje tega odgovora uredniku ‘Misli’ mi ne dela nobenega zadovoljstva in prav gotovo se ne bi podajal v tako polemiko če me gnusno namigovanje ne bi bilo globoko užalilo pa tudi užalostilo. Kajti danes je ohranjanje vsega slovenskega še posebno nujno. Danes bi si morali vsi zavedni Slovenci podati roke preko vrzeli, ki so izkopali dogodki polpreteklega časa in se postaviti v bran vsem in vsakomur, ki ogroža naš jezik in s tem celotno bodočnost slovenskega naroda. Naša najboljša obramba sta sloga in medsebojna toleranca, a naša Ahilova peta ideološke razprtije. Prepričan sem, da se tudi nekatere vplivne osebnosti v stari domovini – tudi visoke cerkvene – tega zavedajo in s svojim ponašanjem to tudi dokazujejo.

Naj zaključim z našim poznanim pregovorom: Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima!

Marijan Peršič

V soboto 10. oktobra t.l. smo slavili sedemnajst let kluba 'Jadran'. Sedemnajst let odkar je prišla zamisel in ustvarjenje kluba 'Jadran'. Ta zamisel je bila sklenjena na pikniku v Donybrooku. Vsako leto se spomnimo tega dne z večjo prireditvijo in plesom.

To soboto, 10. oktobra, pa je odbor za ta večer organiziral kronanje lepotic 'Jadrana' za leto 1987. Vsa zasluga za uspeh te prireditve gre pododboru za organizacijo iste in pa dekletom, ki so se udeležile tega svečanega večera. Seveda pa tudi fantom, ki so jih spremljali.

Če se spomnimo samo za nekaj let nazaj so bili to šolski otroci, danes pa v njih vidimo že zrele fante in dekleta.

V soboto zvečer so stopale po dvorani v spremstvu fantov, ena lepša od druge. Starši in vsi navzoči smo jim veselo ploskali. Postrojile so se pred odrom dvorane, tako, da so si fotografi vzeli posnetke, sodniki pa še enkrat ocenjevali. Bil je to živahen in res lep večer, katerega se bomo še dolgo spominjali.

Celo prireditev sta pri mikrofону povezovala Derry Maddison in Sandra Kumar, ki je letos prejela pri SDM naslov Dekle slovenske skupnosti za leto 1987. Sandra nam je vsem dobro poznana, saj je že večkrat nastopala na odru 'Jadrana'. Po predstavitvi deklet so bila objavljena

imena nagrajenk. Kot Kraljica dobrotelčnosti je bila imenovana gđ Marija VADNJAL iz Avondale Hights. Drugo mesto v natečaju za lepoticu je pripadlo Eriki LEŠNJAK iz St. Albansa. Za lepoticu 'Jadrana' pa je bila izbrana Sandra ISKRA, hčerka Branke in Ivana Iskre iz East Keilor-ja. Tudi Sandra je dosti poznana vsem pri 'Jadranu' preko njene udeležbe na odru in drugod.

Cestitamo Sandri in vsem dekletom, ki so se udeležile izbire Miss Jadran. Lepa zahvala tudi Derry-ju Maddison in Sandri Kumar, kakor vsem tistim ki so pomagali pri uspehu tega večera.

Lepo je bilo videti tudi, da so se povabili na obisk večera odzvali častni gostje kot: Mr. Reynolds, poslanec v parlamentu Viktorije s soprogo, Peter Mandelj, predsednik Sveta slovenskih organizacij v Viktoriji s soprogo Ivo, predsednik S.D.M. Frank Prosenik s soprogo, predsednik S.K. 'Planice' Lojze Kovačič s soprogo, predsednik Slovenskega športnega kluba 'Veseli Lovci' Jože Caf s soprogo, g. Viktor Baraga, zastopnik Slovenijales-a s soprogo Mojco in Marijan Peršič, urednik Vestnika s soprogo Karen.

Hvaležni smo pa tudi vsem rojakom, ki so s svojo številno udeležbo obeležili prazno obletnico kluba in izbiro lepotic Miss Jadran.

Nino Valenčič, tajnik 'Jadrana'

O KULTURNEM DNEVU SDM

V nedeljo popoldan, 11. oktobra je bila v dvorani SDM kulturna prireditev. Letošnji kulturni dan je bil tesno povezan z praznovanjem 200-letnice naseljevanja Avstralije. Vsekakor pa ni bilo zato nič manj videti vmes tudi naše ljubljene slovenske kulture.

Teden pred tem smo si ogledali Mladinski koncert v katerem so slovenske korenine kar lepo vidne. Tokrat pa so nas zopet ganile točke, v katerih so nastopali naši otroci — naš mladi rod. Tudi nam, katerim je zibel tekla pod Triglavom je bila dana priložnost sodelovati.

Na tiho moramo včasih le priznati, da tisti hudobni škrt, če se že priti-hotapi do odra, najraje ponagaja prav nam, ki smo v svojem jeziku sigurni. S kakšnim scem se nastopajoči vrne z odra kadar se mu škrt smeje sem doži-

vel tudi sam. Ravno tak občutek pa prinese v naša srca še večje spoštovanje za našo mladino, ki se trudi slediti vsaj delčku naše slovenske poti.

Zapisal bi kar je bilo že kdaj. Dragi rojaki, udeležujte se s svojimi otroci raznih slovenskih prireditev kjerkoli je to mogoče. Pokažite svojim otrokom ali celo vnukom kaj drugi slovenski otroci zmorejo in kaj nosijo v srcu. Vedimo, da materialne dobrine za katerimi tako hitimo, bodo prej ali slej izgubile svojo vrednoto; toda vrednota, ki je zapisana v kulturi nekega naroda mora živeti dalje, drugače se bo njegova (naša) sled zabrisala.

Končno bi še rad zapisal zahvalo vsem organizatorjem kulturnega dne za njihovo trdo delo, kakor tudi učiteljicam in staršem ter naši mladi generaciji.

IVAN LAPUH

Za nami je uspešen nastop mladine na 13. mladinskem koncertu v Kew, 3. oktobra, in pa tudi letošnji kulturni dan, "200 let Avstralije", ko je bil program izbran z namenom, da sta povezani avstralska in slovenska kulturna identiteta preteklosti, z vključenimi izseljen-skimi pesniki — samorastniki.

Iskrene čestitke vsem nastopajočim in posebna zahvala gospem Jani Lavrič, Greti Prosenik in Ljubici Postružin ter vsem učiteljem in voditeljem.

Pesnica Marcela Bole — ena naših samorastnic, me včasih prosi, naj povem mnenje o njenih pesmih. Svetujem ji glede slovničnih pravil, sicer pa se ravnam po Prešernovem "Orglarju"....

"Pusti peti moj'ga slavca, kakor sem mu grlo ustvaril.....Komur pevski duh sem vdihnil, z njim sem dal mu pesmi svoje; drugih ne, le te naj poje..."

DRAGA GELT

Zaradi pomanjkanja prostora in časa bomo fotografije, posnete na kulturni prireditvi Slovenskega Društva Melbourne prinesli v prihodnji številki Vestnika, ki bo radi božičnih počitnic skupna za meseca november in december. Predvidoma bo izšla sredi meseca decembra zato moramo prispevke zanjo imeti do 4. decembra.

Uredništvo



Na letošnji proslavi dneva očetov pri SDM so bile največja atrakcija večera mladenke, ki so se za priliko naučile zaplesati Can-can. (Foto Novak)

MISS JADRAN 1987



Dekleta večera na Jadranu. Z leve na desno: Kraljica dobrotelčnosti Marija Vadjal, Miss Jadran 87 Sandra Iskra; Erica Lesnak, ki je zasedla drugo mesto ter Sandra Kumar, ki je letos pri SDM prejela naslov Dekle Slovenske skupnosti. (Foto Hribernik)

(continuation from page 1)

The formal committee met the following Monday evening and worked out a format for the Quest. Girls had to be found and asked, special guests had to be invited, sashes, trophies, flowers, presents had to be ordered and bought. A raffle had to be arranged and prizes to be decided - tickets to be printed and distributed to the girls. Sponsors had to be found and encouraged to contribute.

After the initial committee meeting a meeting with the girls was arranged. The girls were filled in with what was expected from them and if they would accept the challenge of running for Miss Jadran. The girls then had to organize a partner and their dress and the selling of raffle tickets. The eight girls chosen were:

Cristine BAŠA, partnered by Don Douthie; Jenny BERGOČ, partnered by Danny Zarafa, Mira ČUČEK, partnered by Boris Karli, Sandra ISKRA, partnered by David Apswonde, Nastija JURIŠEVIČ partnered by Boris Iskra, Erica LESNAK partnered by Eugene Poklar, Julie STEPANČIČ partnered by Stefan Delpapa in Marija VADNJAL partnered by Michael Lesnak.

During the next several weeks the committee went about their set tasks and the girls selling raffle tickets. Everyone worked well and things went surprisingly smooth considering there was so little time. Five days before the "big night" a rehearsal was organized where the procedure for the night was practiced and any problems were ironed out.

Finally the day arrived and as the judging got underway the guests started to appear — the stage was set. Sandra Kumar and Derry Maddison were the commentators for the evening and just

on nine o'clock they invited Mr. Tom Reynolds, Member for Gisborne and Shadow Minister for Sport and Recreation to the stage. Mr Reynolds made an inspiring speech congratulating the club for its achievements and the celebration on its 16th Anniversary. Then the announcements were made. Miss Charity Marija Vadjal who made a commendable effort of selling the most raffle tickets and raising the most money. Miss Runner-up, the lovely Erica Lesnak and Miss Jadran 1987 Sandra Iskra. Sandra was crowned by Mrs Flori Herzinger, nee Natlačen, who herself was crowned nine years earlier as the last Miss Jadran. The judges that night had taken two hours to come to their final decision which only shows that each girl was a worthy entrant.

In conclusion it has to be said the girls are all fine examples of the Slovenian Youth of to-day, they showed themselves to be intelligent, enthusiastic, cooperative people of whom we can all be proud of.

And on a final note, a big thank you to the sponsors without whom this event could not be possible: Janez Smolič, L. Mingot, Rudi Iskra, E. Straus, R. Zetko, Franc Iskra, Dino Rupnik, Franc Likar, Joe Stant, William Avenue, Frank Vojvoda, J. Kutin, P. Krickič, Pavel Gustinčič, Milena Karli, Herman Jakševič, P. Ujčič, Berko Bacic, Franc Tomsic, P. Natlačen, Z. Sluga and others.

The raffle winners were:

Marija Vadjal, senior, Ticket 2461, Avondale Hights, Colour T.V.

Lorna Iverson, ticket 2114, Keilor, Barmix,

Michael McCluskey, ticket 2766, Werribee, Walkman.

LEE MADDISON

V SYDNEYU SO PRAZNOVALI

Ob 30. obletnici poroke Štefana in Anice ŠERNEK, se odbor Slovenskega društva Sydney, kakor tudi člani in prijatelji, obeh spominjajo z najlepšimi željami. Še na mnoga zdrava in srečna leta!

V ponedeljek, 21. septembra se je podpredsedniku S.D.S., Mirku Cerovec in njegovi ženi Zorici rodila hčerka. Mladima staršema izreka odbor S.D.S. iskrene čestitke, bratcem pa naročamo, da na malo sestrico dobro pazita.

Člani igralske družine iz Merrylandsa so tudi imeli v svoji sredi dva slavljenca. In sicer je 10. septembra praznoval rojstni dan zelo poštvovalni član igralske družine, g. Hinko Nell. 27. septembra pa je praznovala 21. rojstni dan gdč. Marta Jereb, ki je iz Slovenije prišla na obisk k stricu, pred enim letom. Takoj je dobila "delo" v igralski družini, saj zna zelo šivati in tudi korajžno igrati. Marta se je odločila, da bi rada ostala v Avstraliji in, da se ji ta želja ob 21. letnici izpolni, ji vsi tudi iz srca želimo. Dramemu prijatelju Hinku pa predvsem zdravja, ki mu rado nagaja.

Igralska družina iz Merrylandsa, ki že dve leti zelo živahno deluje, se je odločila, da naprosi Australian Council for Art, za finančno pomoč. Ta organizacija, ki podpira etnične kulturne dejavnosti, je tudi v Vestniku oglašala naj se javijo tisti, ki kulturno delujejo in jim je potrebna pomoč. Poslali smo jim na 8. septembra prošnjo ter dobili odgovor, da smo za letos že prepozni. Torej bomo pa drugo leto prej potrkali na njih vrata.

Igralska družina bo v soboto, 24. oktobra, ob 7h zvečer prvič uprizorila Jurčičevo dramo "Domen", ki je v petih dejanjih in v režiji g. Ivana Koželja..

V dramo je vloženo ogromno truda in vsi, ki pri njej sodelujemo, lahko samo upamo, da se bojo rojaki odzvali vabilu ter prišli na ogled drame ter s tem poplačali naš trud.

Očetovske proslave S.D.S. sta se v soboto 5. septembra 87. udeležila tudi dva gosta iz Slovenije. Ravnatelj univerzitetne knjižnice g. Tomo Martelanc, se je v Sydneyu mudil le dva tedna in veseli smo, da smo ga imeli priliko pozdraviti v svoji sredi. Izročila sem mu tudi zadnjo številko Vestnika in takole se mi je zahvalil: "V naši knjižnici zbiramo vse slovenske publikacije, ki izhajajo po svetu in v kolikor Vestnika še nimamo, ga bomo naročili."

(Vestnik že dolga leta sem pošiljamo na Univerzitetno knjižnico v Ljubljani, kakor tudi na državne knjižnice v Canberri in Melbourne. Cisto razumljivo je, da ravnatelj ne more vedeti za vsako od tisočih pošilk, ki jih knjižnica prejema. Op ur.)

Tudi mladega profesorja Leona Kreka smo imeli na društvu prvič veselje pozdraviti. Prof. Krek, ki je tudi sam očka dveh majhnih deklic, bo v Sydneyu ostal dve leti z namenom, da na sydneyški univerzi uvede katedro za slovenski jezik. Redno ga v nedeljskih oddajah radia 2EA tudi slišimo v "Minutah za slovenski jezik", v katerih nam je povedal že marsikaj lepega in poučnega.

In kar nas je vse na hribčku razveselilo in presenetilo je sledeče, kar je prof. Krek dejal: "Slišal sem, da zidate novi dom. Vesel sem tega in prihodnjo nedeljo bom tudi jaz prišel pomagat nosit opeko."

Hvaležno smo mu zaploskali in takoj se nam je prikupil. Upamo, da ga bomo še večkrat imeli priliko pozdraviti v svoji sredi, kakor tudi njegovo ženko in hčerkici, ki jih bo v kratkem pripeljal iz Slovenije. Dragi g. profesor Krek, naj vam in vaši družinici bo življenje v Sydneyu prijetno in da bi se vam želja po uvedbi učenja slovenščine na sydneyški univerzi tudi izpolnila.

V nedeljo 23. avgusta je bila pri Slovenskem klubu "Triglav" zaključna prireditev seminarja folklornih plesov, ki sta ga vodila Ljuba Vrtovec in harmonikaš Drago Kunej. Folkloristi iz Sydneya in Canberre so zelo lepo zaplesali ples, ki so se jih naučili v nekaj tednih. Obdarili in zahvalili so se svoji učiteljici ter jo povabili, da jih še kdaj obišče.

Navdušeni plesalci zdaj nadaljujejo svoje učenje v Merrylandsu, kjer se zbirajo ob ponedeljskih zvečer. Vsi odrasli, ki jih folklorni plesi veselijo, so dobrodošli.

In pokukajmo še v svet naše mladine. Članice mladinskega zbora "Zarja" so se s svojo voditeljico Marjetico BOLJKO odločile, da bodo tudi same pomagale pri kritju svojih potnih stroškov na 13. mladinski koncert v Melbourne. Organizirale so tekmovanje v pečenju tort. V nedeljo 30. avgusta so dekleta in žene prinesle svoje dobrote. Po maši smo se zbrali v dvorani in zagledali na dolgi mizi razvrščene torte, izdelane v obliki čarovnice, leva, korenja, debela, okrogle in štriglate. Ena lepša od druge, ena okusnejša od druge.

Ocenjevalno komisijo je sestavljalo pet rojakov in vse torte so bile oštevilčene, tako, da ni nihče od komisije vedel čigava je torta. Lažje je bilo oceniti lepoto torte, dlje je trajalo pokušanje.

Za najlepši izgled je bila nagrajena torta "čarovnica", ki jo je spekla mlada članica zbora Karen Twrdy. Drugo nagrado pa je prejela mamica članice zbora ga. Štefka Cesar in tretjo nagrado ga. Tončka Stariha.

Za najbolj okusno torto je bila izbrana poslastica Irenke Bolko. Drugo nagrado je dobila njena sestra Marjetica Bolko in tretjo nagrado ga. Tina Papajna.

Treba je pohvaliti mlade za izvirnost njihovih idej, saj je bilo tekmovanje v peki tort prvič izvedeno med Slovenci v Sydneyu.

Zaradi bolezni se v zadnji številki nisem oglašala z novicami, zato so nekatera poročila že malo zastarela, a upam, da za vas, dragi rojaki, v drugih daljnih krajih, še vedno aktualna. Uredniku bo pa treba "suniti" tiste škarje, s katerimi "frizira" moje članke. Ugotavljam, da so vedno krajši, kot mu jih pošljem. Da je pomanjkanje prostora, mi pravi, ali pa smo v Sydneyu preveč pridni, da je vedno toliko poročanj.

(Tokrat sem škarje malo manj uporabil zato pa sem se poslužil manjšega tiska. Ne vem če so rojaki v Sydneyu tako zelo pridni. Mislim, da pohvala za pridnost velja Danici, ki tako zvesto opiše vse dogodke, za katere pač zve in misli, da jih je vredno zabeležiti. Sydneyčani ste lahko veseli, da jo imate. Urednik)



Ob zaključku plesnega seminarja, ki ga je vodila Ljuba Vrtovec, so 23. avgusta v dvorani "Triglava" v Sydneyu, gojenci pokazali kaj so se naučili.

'HELP' – OTROŠKI BOLNIŠNICI

Dobrodelni avstralsko-slovenski koncert organizacije 'HELP', ki jo vodi ga. Eleonora White, se je vršil v prostorih slovenskega kluba 'Triglav', v soboto, 26. septembra. Vabilu se je odzvalo zelo lepo število ljudi, Slovencev in Avstralcev.

Koncertni del programa je zelo lepo in duhovito povezoval Mr. Tim Paul, ki ne samo, da je kar z rokava stresal šale, pač pa bi se lahko tudi z našim rokohitcem g. Mirkom Žerjavom kosal v spretnostih.

Po pozdravnih besedah predsednika kluba 'Triglav', g. Kukovca, je zbrane pozdravila ga. White. Deklica Mary Bishara, ki je članica Kurnel Junior Theatre, je recitala Prešernovo pesem 'Vrba', v angleščini, zelo prisrčno. Sledil je instrumentalist, oblečen v klovna, ki je hotel poslati raketo med zvezde in ker mu to ni uspelo, je iz nje potegnil svojo flavto in nam nanjo zaigral. Bil je zelo posrečen. Tudi pevec ljubezenskih arij nas je navdušil.

Že lansko leto nas je navdušila s svojo solo melodijo ga. Lucille Hogg. Tudi letos je prišla na oder oblečena v snažilko, ki ima v rokah metlo. Povedala nam je, da zelo rada gleda njen 'Teli' in še marsikaj zanimivega, kot n. pr. to, kje se dobi poceni kopalke, ki so ozke, zelo ozke in extra ozke. Luci smo tudi letos nagradili s hvaležnim aplavzom in smo se ji res nasmejali iz srca.

Jazz skupina gdč. Kristine Berginc, ki si je nadela ime 'Dancing Machine', je tudi uspešno odplesala. Nastopile so tri brhke deklice: Danica ter Suzi Matus ter Sonja Cesar.

Po kratkem odmoru so se na odru razvrstili 'Pingvini' (tako so nas zaradi enotne črno-bele obleke klicali), člani igralske družine iz Merrylandsa, ki so v režiji Danice Petrič izvedli zborovsko recitacijo Mileta Klopčiča z naslovom 'Noč'.

Zborovski recitaciji je sledil mladinski pevski zbor 'Zarja' iz Merrylandsa, ki je zelo lepo zapel dve pesmi. Zaradi enotne obleke, je tudi njih bilo zelo lepo pogledati, ne samo užitek poslušati.

Slovensko društvo Sydney je na koncertu zastopal gospod Lojze Gominšek, ki je na harmoniko zaigral dve poskočni. Gospa Ivanka Šimec, ki je tudi zastopala SDS, je na pamet recitala pesem o 'Zlati ptički' ter prebrala šaljivo pismo matere svojemu sinu. Nato pa nas je vse zbrane še povabila, da skupaj z njo zapojemo. In smo jo tudi ubogali.

Oče in sin, Jože in Rudi Černčec sta tudi kot zastopnika SDS, na harmoniko veselo zaigrala. Sledila sta jim mamica in hčerka Danica in Barbika Petrič, ki je bila najmlajša nastopajoča. Danica je recitala svojo pesem 'Ljubezen sej' Barbka pa je zapela 'Sem slovenska deklica' in na koncu še navdušeno zaklicala 'Živijo Slovenci!', nakar so ji tudi navdušeno ploskali.

Tudi Slovenski klub 'Triglav' je do prinesel delček k uspehu koncerta. Poleg tega, da so za koncert brezplačno odstopili svoje prostore, je nastopil tudi njihov moški pevski zbor, ki ga zdaj

že dva meseca vodi Martin Konda. Zapeli so nam tri pesmi in tudi njih, oblečene v enotni obleki je bilo prikupno pogledati.

Na koncu programa je spregovoril tudi nekaj besed bivši senator g. Mulvihill ter predstavnik 'Kompasa' v Sydneyu, ki je ge White izročil ček za sto dolarjev. Ko nam je ga. White zaželela veselo zabavo ob zvokih ansambla 'Alpski odmevi', se je začelo veselo ranjanje, ki je trajalo v pozen večer. Med plesom je bilo tudi žrebanje zelo bogate loterije.

Gospe Eleonori White iskrene čestitke za uspešno organizacijo tako lepega in pestrega kulturnega programa, kakor hvala tudi vsem, ki so se koncerta udeležili ter darovali v sklad dobrodelne organizacije HELP, ki se trudi zbrati dovolj denarja za nakup echocardiographa za otroško bolnišnico v Ljubljani.

DANICA PETRIČ

RASTEMO V ENO DRUŽINO

V nedeljo 27. septembra smo imeli v Merrylandsu praznik, praznovanje našega zavetnika, nadangela sv. Rafaela, kateremu je naša slovenska cerkev tudi posvečena. Istočasno ob prazniku sv. Rafaela, pa že nekaj let naši zakonci praznujejo svoje zakonske jubileje.

Letos se je tega slavlja udeležilo 15 parov, ki so prišli celo iz Surfers Paradise-a in Wollongonga. Jože in Albina Vah sta praznovala 38. obletnico poroke, Mato in Jagica Frketič, 35-letnico, Milan in Ruža Oder 30-letnico, Franc in Terezija Matus 30-letnico, Franc in Ivanka Valenčič 30-letnico. Med slavljenici sta bila tudi predsednik SDS Štefan Šernek z ženo Anico, slavila sta 30-letnico poroke. Sledili so jim srebrno poročenci: Franc in Vida Murko, Lojze in Marija Knaus, Maks in Jožica Robar in Jože z Jano Čeh. Po 20 letih skupnega življenja pa so si ponovno obljubili zakonsko zvestobo in ljubezen sledeči pari: Branko in Ljubica Pezdr, Lojze in Frana Grželj, Peter in Majda Babič. Petnajsto obletnico poroke sta praznovala Ivan in Klara Brcar; najmlajši par, Rudi in Terezija Zele, pa sta praznovala 10 obletnico poroke.

Slavnostno službo božjo je v lepo okrašeni cerkvi daroval škof Doggett, ki je zelo povdaril, kako lep in važen je zakrament zakona in kako narobe ravna nekateri mladi pari, ki po zaroki kar začnejo živeti skupaj, se na to svoje življenje navadijo, ter tako tudi ostanejo.

Berila in prošnje so brali slavljenici, pater Valerijan in pater Ciril pa sta somišlevala.

Na koncu svete daritve pa je škof tudi pohvalil pevce na koru. Dejal je, da ga njihovo prepevanje spominja na njegove mlade dni, ki jih je preživel v Evropi. Treba je čestitati Mirjam in Muci, ki sta na pevskih vajah ob petkih, pevce tako dobro izvežbali.

Po končani službi božji so se slavljenici udeležili kosila v dvorani kjer so se jim pridružili številni prijatelji in znanci.

V ALBURY ŽIVAHNO

DRUŠTVENI TEDEN PRI "SNEŽNIKU"

Zelo smo bili ponosni ko so nem kasneje v dvorani pridružili plesalci Slovenskega društva Melbourne. V nabito polni dvorani so zaplesali več narodnih plesov in tako obogatili kulturni program. Rada bi se zahvalila gospem Dragi Gelt, Magdi Pišotek in Mariji Penca za njihov trud. Najlepša hvala tudi plesalcem in njihovim staršem.

V soboto 19. septembra pa smo pri 'Snežniku' priredili meddruštveno baliranje. Udeležba je bila letos zelo velika. V nedeljo sta župan mesta Albury John Roach in član parlamenta g. Harold Mair podarila zmagovalcem trofeje.

Rezultati so bili sledeči: Pri moških ekipah je prvo mesto doseglo moštvo Kluba Myrtleford, drugo mesto pa 'Snežnik' iz Albury.

Pri ženskah je prvo mesto zasedla ekipa Kluba Istra, drugo mesto pa zopet 'Snežnik', Albury.

V soboto zvečer se je večina obiskovalcev udeležila plesa. Spočetka se je močeno nekaterim zdelo bolj klaverno, ker nam je igral avstralski ansambel 'Country Living'. Sredi večera je folklor-

na skupina iz Canberre zaplesala več narodnih plesov. Zali fantje, brhka, nasmejana dekleta so res tako navdušili množico, da so brez dvoma vsi postali židanje volje. Plesali so tako izurjeno z lahimi koralami, kot bi jih sapica nosila. Po predstavi se je naš Viktor iz Elthama pridružil muzikantom in plesiče se je napolnilo za ples 'poušter tanc'. Zatem smo tudi zaplesali – kako se že reče – ko eden moški z metlo pleše. To je bilo prerivanja in smehs ko so moški lovili plesalko, kadar je bilo trebs premenjati partnerja. Seveda nikomur se ni dalo plesati z metlo. Vse te zabavne ideje so izpeljali "Canberčani". Hvala vam pripomogli ste, da smo doživeli nepozabno veseli večer. Upamo, da nas še kdaj obiščete.

Na koncu se želim zahvaliti vsem balinarjem in obiskovalcem, ki ste se odzvali v tako velikem številu. Prosim tudi, da nam ne zamerite, če je kateri od obiskovalcev doživel kake nevšečnosti.

MARIJA KROMAR

SREČANJA

7. CILKA



Oto in Cilka Zdražil

Človek je s svojim razvitim umom in plemenito dušo oblikoval mnogo literarnih zvrsti, od pesmi in bajke do zloženih romanov, vsebinsko le-teh pa je vedno narekovalo življenje. Ono je sicer redkokdaj podobno bajki, vselej pa krije v sebi lastno pripoved. In to je kratek povzetek povesti o življenju naše Cilke.....

Pred mnogimi desetletji, ko sem še kot kratkohladičnik plaho raziskoval bližnje vaške poti pod zelenim Pohorjem, preganjal gosi po gmajni in trgal kožo med sladkim kopišjem – sem srečal njo, šolarko z obvezno opranim krilom in velikimi prijaznimi očmi! Bilo je tako nepričakovano, da sem od presenečenja in strahu sedel v Kopišje! Seveda sem kriknul ob pekočih posledicah, nekajkrat posmrknul, za jok pa je bilo v srcu preveč sramu. Deklica je smeje se pristopila, me prišla za opraskano in od robidnic obarvano roko ter me potegnila iz bodečega gnezda. Ponudila mi je dva prava kuhana kostanja, me spraševala čigav sem in me končno povabila s seboj. Molče sem pogoltnil slino in oba kostanja, segel v njeno roko, in preden se petelin dvakrat prestopi, sem že bil v tuji hiši.

Šumelo je tukaj od neštetihih nožic, dišalo po domačem kruhu, kislem mleku in polulanih sprajčkah, toda prav tu sem našel svoj drugi dom in za nekaj kratkih let, toliko, da je življenje zajelo sapo, najboljši prijatelji svojih rosnih otroških dni.

Družina Kroke se je priselila v Pivolo pod Pohorjem iz Šmarješke fare pri Pesnici, kjer je ta nepreračunljiva reka vsaj dvakrat letno izprala in odplavila vsejano zrnje na okoliških poljih ter je na zimo mnogim zmanjkalo kruha. Tukaj je marljivi oče Jakob, izučeni tesar, za dne garal po tujih gradbiščih, po večerih ter ob praznikih in nedeljah pa cimpermanil na svoji lastni zaplati zemlje. V nekaj suhih letih odrekanja sta z ženo Cecilijo postavila skromen domek, komaj dovolj velik za vse številnejši rod. Po nepisanem zakonu revščine sta namreč ob trdem delu nezadržno večala družino.

Ko je očetu Jakobu, ki je bil tudi navdušen glasbenik, utihnila trobenta in je po 49. letih končal svoj dopust na zemlji, je postala njegova 39. letna žena nenadoma, najmlajša in najmanj iskana vdova daleč naokrog. Pri odprtem grobu je stalo poleg mlade žene v črnem, razporejeno kot piščali na orgljicah, devet nepreskrbljenih otrok: Anika, Jakob, Jože, Marija, Cilka, Pavle, Mirko, Štefka in Angelca...Živa slika žalosti in strahu pred bodočnostjo!

Mlada vdova se je poslej povsem posvetila skrbi za otroke; s taberkovanjem je skrbela za vsakdanji kruh, otroke pa je usmerjala na življensko pot, letom primerno. Kdor ni bil šoloobvezen, je šel v uk ali pa na taberk, ena od deklet pa je vedno skrbela za dom in mlajše otroke.

Pavle je bil moj sošolec in že s sedmimi leti sva koledovala po vasi in okoliških krajih. Pevno oznanjevanje Novega leta, Sv. treh kraljev, svečnice in sv. Florjana je bilo donosen prispevek v prazno skledo; otroški glasovi so povsod, skoraj povsod, odpirali srca in želi darežljivost, kajti doneli so iz revščine!

Skupaj sva križarila po vlažnih, trnjevih in skrivnostnih pešpotah ali po luknjastih kolo-vozih, ki so bili ob dežju blatni in polni vode, sicer pa posuti z ostrim kamenjem, ki verjetno ni imelo drugega namena, kakor rezati boste otroške podplate in lizati toplo kri. Najin angel-varuh je bila Cilka, ki naju je spremljala pod noč in po nevarnih samotah.

Po nekaj letih sem se preselil v mesto in tudi družina Kroke se je začela drobiti. Otroci so zapuščali dom, kakor je narekovala življenska nuja. Cilka se je izučila za šiviljo, ob delu opravi-la mojstrski izpit, se naselila v Mariboru ter leta 1935 odprla lastno šiviljsko delavnico.

Mlada ramena so težko nosila poklicne brige in prebujajočo se ženskost, vendar je srečala resnega moža in z njim v letu 1937 stopila na skupno življensko pot. Njuna družinska skupnost se je povečala za dva željno pričakovana otroka in sreča je cvetela vse do izbruha druge svetovne vojne. Ko je bil mož mobiliziran, se je Cilka pred terorjem okupatorja z otrokoma vrnila v domači kraj staršev, v Šmarjeto ob Pesnici in tam dočkala konec vojne.

V težkih povojnih letih, ko je bila družina zopet zbrana in povečana še za ena lačna usta, se je nepotešena podjetnost mladih - zakoncev uprla in složno sta sklenila, da si poiščeta boljši prostor pod soncem, kjerkoli že bo. Ko ju je Cilkin brat Mirko, ki se je hitro po vojni odselil v Avstralijo, povabil k sebi, nista dolgo razmišljala, ampak sta se leta 1957 napotila v Melbourne.

Pripela sta brez materialnih sredstev in ne da bi znala angleški jezik, vendar sta v zaupanju v svojo neizrabljeno mladost in ob pomoči tukaj živečih rojakov, našla zaposlitev že v prvem letu bivanja. Vsa družina je gradila boljšo bodočnost, se vključevala v novo okolje in še naprej gojila ljubezen do stare domovine.

Ves svoj prosti čas so posvečali slovenski miselnosti, kulturnim prireditvam in akciji za zgraditev lastnega slovenskega doma. Cilka in Oto sta bila dobra pevca doma in v zborih, otroci pa so v narodnih nošah bogatili gledališke odre. Za svojo požrtvovalnost in predanost slovenskemu gibanju je družina prejela mnogo priznanj in pohval. Posebno ponosni so na letak 3rd Annual International VARIETY SHOW, Melbourne Town Hall, na katerem se iz letovega srca smejejo vsi trije Zdražilovi otroci v narodnih nošah: Evelin, Erich, Lilijana. Tudi zahvala SDM za sodelovanje pri organiziranju 1. Slovenskega kulturnega večera v Avstraliji, dne 22. novembra 1957 v Kensington Town Hall-u, visi v stanovanju na vidnem mestu. To ni znak samovšečnosti ampak dokaz, da tukaj žive trdni slovenski ljudje.

Čas rodbine Kroke v Pivoli pod Pohorjem se je iztekel. Otroci so se razkropili po deželi in vsem svetu, tako da je mati Kroke domačijo prodala in se tudi preselila v Maribor. Zla usoda tej družini ni prizanašala smrt je udarjala iznenada in boleče, ne samo doma tudi v tujini. Slednjič je podleglo tudi materino izmučeno srce. Od številne družine Kroke, izpod Pohorja žive danes le še: Mimika v Venezueli, Cilka v Avstraliji in Angelca v Jugoslaviji.

Cilka in Oto sta se na jesen življenja umaknila v svoj novi dom sredi zelenja v Loch Sport, kjer vsakodnevno obiskujeta zvedave in plašne kengurije v naravi, sicer pa na verandi prisluškujeta večnemu šepetanju nemirnega morja. Mrak se je lepil na okenska stekla, ko smo sedeli v toplo zakurjeni sobi; ko sem ob spominu na Cilko iz otroških let kramljal s Cilko-babico in ko smo skupaj z Otom zaslanjano obujali spomine na tako pisano preteklost. V očeh in na licih jima rahla razburjenost riše ponos in zadoščenje, da sta kljub nemilosti usode prikrmarila svojo ladjo v zaželeno varno luko. In kakor mnoge druge življenske zgodbe, se tudi ta konča z "HAPPY END"!

Cilka in Oto ZDRAŽIL iz Loch Sporta, bošta praznovala 16. oktobra letos ZLATO POROKO! Ta izredni dogodek, 50-letnico skupne življenske poti, bosta slavila v ozkem krogu družine, zato jima od daleč želim ŠE MNOGA LETA in v spomin na dolgoletno prijateljstvo poklanjam naslednje verze:



Evelin, Lilijana in Eric v prvih letih slovenskega udejstvovanja v Melbourneu

Iz Queenslanda smo prejeli vest, da je v nedeljo 11. oktobra zjutraj preminul Oto Vidmajer. Vzrok smrti je bila možganska kap. Pokojnik se je pred nekaj leti preselil iz Viktorije v Queensland. Dokler je bil v Viktoriji je živel v predmestju St. Albans.

Življenje z eno roko jemlje, z drugo pa daje. Komaj par mesecev je preteklo odkar smo poročali o nenadni smrti Franca Plesničarja. Danes pa moramo zopet omeniti Plesničarjevo družino. Tokrat pa ta vest ni žalostna.

Andrew Plesničar, sin pokojnega Franca, in njegova soproga Mirjam sta v torek 6. oktobra postala atek in mamica. Štorklja jim je v St. George hospitalu, v Kew, prinesla tri in pol kilogramov težkega fantka.

Življenje v dvoje je skrivnostni sporazum, ki piše srce ga, le redko tudi um! V njem skriva vsak svoj strah, pogum, obilo upanja in rahel sum, hotenje in obet za strpnost in razum!

Življenje v dvoje je oltar kjer dvojni jaz je darovan! Če kdaj prešeren smeh umira v tihi dan, in roka enega zaman tipaje išče drugo dlan, nikoli tretjemu ni žegen dan, da bi iskal in sodil grešno stran!

Le on in ti in vajin glas vesti!

ELTHAM, 7.9.1987

RAFOLT ZMAGO

HVALA VSEM KATERI STE KUPILI SLIKO SREČKA KOSOVELA

V spodaj navedeni listi so zabeleženi samo oni, ki so darovali več kot 2 dolarja za razglednice Srečka Kosovela. Za mnoge darovalce nisem vedela pravega imena, radi tega sem darovalce po 1 dolarju izpustila.

Navajam vse po redu kakor sem prejela kajti vsak večer sem si sproti zapisovala:

Marta Zavadlal 4 dolarje
Neva Roeder Bole 5 dolarjev
Jože Danila Štolfa Bole. 12 dolarjev
Na Jadranu ob priliki obiska
Mirka Žerjava 35.20 dolarjev
Ob priliki obiska tržaškega škofa
L. Bellmia 6 dolarjev
V Kew na nedeljo 6 dolarjev
2 – 8 – Eltham. 16 dolarjev
Danica Kozole Hojnik 10 dolarjev
Brenčič Franc. 5 dolarjev
Eleonora White, Sydney 20 dolarjev
Mara Birs 4 dolarje
Maria Grosso 20.50 dolarjev
Frank Arnuš. 10 dolarjev
Taučer Pepi 5 dolarjev
Urbančič Jože 4 dolarje
Smrdel Anica 4 dolarje
G. Matkovič, Geelong 8 dolarjev
G. Štefan Šernek, Sydney ... 30 dolarjev
Čulek Frank, Canberra. 50 dolarjev
Savina Venier 20 dolarjev

Iz Adelaide in Queenslanda še nimam odgovora. V Melbourneu zadnje čase smrtna kosa kar kosi, iz straha, da me ne prehiti, sem spravila skupaj kar imam in danes odpošljem v Tomaj.

Prav vsem tisočera hvala za veliko pomoč. Vem, da ni bilo lahko saj ljudje upravičeno morajo pomagati kjer živijo. Posebno domovi za upokojence so neobhodno potrebni.

Še enkrat prisrčna hvala za pomoč in Bog naj poplača vaše dobro delo.

Skupno sem poslala 290 dolarjev.

Hvaležna

Marcela Bole

ELKI PIRNAT ZADNJI POZDRAV

Strašna novica pretresla je kosti, da Elka Pirnat mrtva leži. Smrt v slovenskem vrtu nič ne zbira, najlepše rože kar pobira.

Bela žena kosi, tepta, vsak teden nov slovenski grob ima. V preranem grobu danes Elka ti ležiš, velika slovenska družina se solzi.

Kje se še najde tako pošteno srce, kakor v tvojih prsih drhtelo je? Spomin nate in tvoja dobra dela, na veke boš Elka med nami živila.

Elka, božja ljubezen nad tabo je imela oko, brez trpljenja te je vzela v nebo. Čeprav tvoje telo v hladnem grobu leži, duša se gotovo – že pri Bogu veseli.

Sonce z žarki naj ti boža gomilo, obsevajo zvezde, predno se bo zdanilo. Elka, večnega počitka ti želimo iz srca, v upanju snidenja tam vrhu neba.

MARCELA BOLE Marcela Bole in pok. Elka Pirnat



ZAHVALA

Naj se preko Vestnika s sinom Petrom in hčerko Marto zahvalim vsem prijateljem in znancem v najtesnejših dneh našega življenja, ki ste mi ob nenadni smrti ljubeče mamice in predrage žene stali ob strani ter se udeležili rožnega venca, maše zadušnice in jo spremili k večnemu počitku na Keilor.

Lepa hvala obema patroma, ki sta darovala sveto mašo. Posebna še hvala patru Baziliju za prisrčno bogat nagovor pokojni Elki v slovo ter za ostalo skrb okoli pogreba. Tudi sestram lepa hvala pri molitvi rožnega venca in duhovno pomoč

Na koncu pa še iskrena hvala gospe Marceli za izrečene verze pri odprtem grobu Elki v slovo.

Pokojno Gabrijelo priporočam v molitev.

Žalujoči mož Lubi, sin Peter in hčerka Marta Pirnat.

14. oktobra 1987

AUSTRIAN STATE TREATY – A COVENANT TO REMEMBER

V spodaj navedeni razpravi, ki je bila objavljena v londonski reviji *The South Slav Journal* v letošnjem poletju, ing Vlado Bevc pokazuje na težaven položaj naših rojakov in na arogantnost avstrijske vlade, ki ignorira pravice koroških Slovencev.

A nation's character is most clearly revealed in the way it treats the minority nationalities living on its territory. One of the largest national minorities that has been left in Austria since World War I are the Carinthian Slovenians whose existence has always been threatened because they were an obstacle to the German expansion towards the Adriatic. Annihilation of the Slovenians ranked among the top priorities of the Greater German Nationalists. Notwithstanding this experience the Carinthian Slovenians in the aftermath of World War I, when the majority of their brethren formed the new state of Yugoslavia where they could live free of German oppression, opted to remain in Austria trusting that the new Austrian republic would respect their right to existence as a distinct nationality group. They met with a cruel disappointment as Austrians, having changed not an iota from their old ways, redoubled their efforts to extirpate all vestiges of the Slovenians from the Carinthian territory. The destructiveness of this campaign culminated during the era of the Third Reich when Slovenians were being deported to concentration camps and subjected to other measures of systematic genocide. The 200.000 Slovenians, who survived the Third Reich are the present day minority in Carinthia. Following the military defeat of the Nazis the question of correcting the injustices done to Carinthian Slovenians was brought up again at the conference convoked to restore Austria's independence. Yugoslavia claimed the Carinthian territory which historically was populated by Slovenians for centuries. Fending off the spectre of Yugoslav territorial demands Austria's foreign minister, Dr. Gruber, paraded the then existing bilingual instructional system, introduced by the Allied military government, as evidence of Austria's determination to treat the Slovenians fairly.

In this he was successful. Rather than satisfy Yugoslav claims, the Allies wrote a few casually worded clauses in the State Treaty presumably supposed to guarantee the human and ethnic rights of the Slovenian national minority in Carinthia.

The State Treaty guarantees to the Slovenians in Austria the right to their own national organizations, press and meetings in their own language, participation on equal terms in public life

and government, elementary and secondary schools in their own language as well as recognition and use of the Slovenian language in courts and administrative offices in Carinthia, road signs and topographic names in the Slovenian language, and prohibition of organizations such as Carinthian 'Heimatsdienst', whose activities strive to deprive the Slovenians of their national character and ethnic human rights.

The highly idealized representations of the Austrian foreign minister, however did not correspond to the attitudes of his countrymen on the local level. No sooner were the allied forces gone from Austria than the Carinthian government abolished bilingual education and severely restricted the use of the Slovenian language. The Carinthian Slovenians were subjected to tremendous political and economic pressures in a campaign designed to divest them of their national character. The treatment of the Slovenians was quite similar to that accorded to the blacks in the South of the United States when they tried to exercise their civil rights in the not too distant past. Instead of continuing the mandatory and universal instruction in the Slovenian language on the bilingual territory, which is essential for the preservation of the Slovenian culture and national character, Austrian authorities decreed that pupil's parent must specifically request such instruction in order to receive it. Parents who make the request expose themselves to economic sanctions such as job discrimination, difficulties in obtaining loans, problems in securing desirable tourist listings in an area where tourism is an important industry, and countless other problems.

The provisions of the State Treaty concerning the Slovenians never were implemented. In 1976, twenty years after the treaty was signed, the Austrian government unilaterally declared that the ethnic rights provisions of the Treaty applied only to the part of the Carinthian territory where a special census conducted by the German officialdom found the Slovenians to constitute 25 percent or more of the local population. This restriction, combined with artful gerrymandering of the districts, at which the Austrians are old hands, unlawfully reduced the territory on which the Treaty provisions on minority rights should be applied to less than one-third of its original size. Austria points out that the number of Slovenians is small, politically insignificant and therefore, undeserving of a serious effort on its part to fulfill the treaty

(Nadaljevanje in konec prihodnjič)

RADIO OPČINE V PETEM LETU

Prva slovenska zasebna radijska postaja Radio Opčine stopa že v peto leto svojega delovanja. Lastnica te postaje je gospa Majda Malalan. Ta postaja postaja v zametju in tudi v republiki Sloveniji vse bolj znana in priljubljena.

V zadnjem letu so za postajo dogradili nove studije, ki so bili nujno potrebni za še boljši razvoj tega javnega radija. Kupili so tudi nove oddajnike z novimi antenami, tako, da so skoraj podvojili moč postaje in se je območje, kjer se lahko sliši postajo znatno povečalo.

Cenijo, da imajo sedaj od 50 do 60 tisoč poslušalcev. Poslušajo jo mnogi v Ljubljani pa tudi mnogo italijansko govorečih Tržačanov se zanima, posebno za oddajo "Ostali Trst", v kateri tedensko obravnavajo zanimiva vprašanja v zvezi s sožitjem med tu živječimi narodoma.

Sedaj imajo tudi nov kombi, ki jim bo omogočal direktne prenose s terena.

Stroški oddaje so precej veliki, saj najmočnejši oddajnik porabi za 800.000 lir elektrike mesečno. Stroški za telefon so 600.000 lir na dva meseca; približno 200.000 lir na mesec pa uporabijo za nabavo plošč in razne druge stroške. Pri tem niso vključene plošče iz Jugoslavije, ker te jim jugoslovanske diskografske hiše in radijske postaje dajejo zastoj.

Te stroške krijejo z reklamami, ki jih naročajo trgovci in sponzorji.

Lastnica, ga. Malalan, je v pogovoru z dopisnikom tržaškega tednika "Gospodarstvo" dejala, da upa, da bo radio Opčine še naprej rasel in se razvijal. V namenu imajo postaviti tudi nov oddajnik v Slovenski Benečiji. Njih skrita želja pa je, kot je dejala ga. Malalan, da postavijo tudi oddajnik onstran meje.

(Povzeto po članku v "Gospodarstvu")



foto-slikar

Simon Novak

- Otroški in družinski portreti na domu
- Poroke v domačem okolju ali po želji
- Posebni družinski prazniki – rojstni dnevi, zaroke, obletnice in slično
- Priporočila se vam vaš rojak Simon Novak

Kličite na telefon: **367 8405**

PRISVOJAJO SI ŽE NARODNE NOŠE

V petek, 31. oktobra sem se skupaj s predstavniki slovenskih organizacij, g. Mandelom, predsednikom S.S.O.V., g. Frankom Prosenikom, predsednikom S.D.M., g. Frankom Iskro, predsednikom 'Jadrana', g. Jožetom Cafom, predsednikom 'Veselih lovcev' in g. Vernerjem Remšnikom, zastopnikom kluba Snežnik udeležil večera, na katerem je bilo podeljeno priznanje pripadniku policijske službe Viktorije, ki je v preteklem letu največ storil za dober odnos med policijo in etničnimi skupnostmi.

Ta večer je bil letos prirejen v prostorih avstrijskega kluba v Heidelbergu. Bil je odlično pripravljen, s primernimi nagovori predstavnikov policije Viktorije in etničnih organizacij, z odlično hrano in plesno glasbo, ki jo je predvajal "Big Band" policije Viktorije.

Lepo vzdusje pa so mi pokvarili naši "južni bratje", ki so predstavili neko jugoslovansko folklorno skupino. Tudi to bi še šlo, ko ne bi v skupini med narodnimi nošami iz Jugoslavije zagledal tudi spaček gorenjske narodne noše. Ko pa so začeli predvajati neke vrste narodnih plesov, pa se mi je prav zagnusilo. Takozvana gorenjska narodna noša je plesala kola, med katera so vmešali tudi slovensko polko. Kakšna strašna zmešanica je bila to.

Nič nimam proti plesanju kola, saj sem se včasih tudi sam rad vključil vanj. Toda naj jih predstavijo pod pravim imenom, takim ki jim pripada, srbsko, bunjevačko, makedonsko itd. Naj ga plešejo v primernih narodnih nošah. Naj plešejo polko v slovenskih narodnih nošah, naj rečejo, da je to slovenska polka, ne pa, da jo v mešajo med kola in vsemu skupaj dajo ime jugoslovanski narodni plesi. Naj jo ne plešejo v opankah in čaksih. Kar predstavljajte si kako bi izgledalo, če bi plesali v bavarskih narodnih nošah grške plesne in bi mohamedanske bule plesale valčke.

Le zakaj tukajšnji "poklicni jugoslovani" silijo v nekaj nenaravnega. Kaj se sramujejo svojega imena in se morajo skrivati pod plaščem jugoslovanstva. Le kakšna naj bi bila to jugoslovanska folklorna grupa v kateri ni niti enega Slovenca ali Slovenke in morajo tujerodke oblačiti v "sfušane" slovenske narodne noše. Če mislijo ti jugoslovanski mini-imperialisti, da bodo s takim delovanjem pridobili simpatije tukajšnje slovenske skupnosti se prekleto motijo.

V Avstraliji, pa tudi povsod drugod smo Slovenci svojska etnična skupina s svojo kulturno in folklorno tradicijo in taki bomo tudi ostali!

LEPA POMLAD TUDI NA GRIČKU

Ob branju "Vestnika", ki tako redno prihaja v našo hišo, se bi rada ob njem malo ustavila.

"Misel iz Sydneya v pomladi", ki jih je tako lepo napisala ga. Danica Petrič, so me zelo ganile. Vedno mi je bilo prijetno njeno branje. Letos sem imela priliko jo srečati prav v našem klubu ob gostovanju igre "Poslednji mož".

Tako piše: Važen je današnji dan. Tudi v meni se sprehajajo enake misli. Kam vse tako hiti? Knjige, narava, cvetje kje ste? Danes za to res ni več časa.

Ko opazujem ljudi, kako hodijo mimo pomladnega duhtečega cvetja, ki se jim bujno priklanja, se niti ne ozrejo, kaj šele ustavijo. Bog ve kje so njihove misli.

V življenju te marsikaj razočara, toda cvetje te ne bo nikoli razočaralo. Saj

človek se s cvetjem rodi in s cvetjem tudi umre. Enako tudi ob branju lepe knjige.

Ne recite nimam časa. Za vse kar imamo radi najdemo čas. Tako urejate so naše knjižnice, da je veselje stopiti čez prag do polnih polic. Rabim telesno in prav tako tudi duševno hrano.

Samo enkrat na leto se zberemo ob "Znamenju ali Kapelici" kakor ji pravimo, to je v novembru, da pomolimo za naše drage rajnike. Leto za letom nas privabi le peščico ljudi v to lepo naravo. Nekaterim se je Hrib zameril in ga več ne obiščejo. Verjemite mi, da Hrib ni nobenemu nič zalega storil. Nasprotno, obdan je s tako lepo naravo, kakor bi bil povit z eno samo ljubeznično.

Vse to: Lepo naravo in razne knjige vam nudi naš Elthamski hribček.

Anica Smrdel

SREČANJA

8. S.D. Melbourne

Na ELTHAM-GRIČU bor šumi,
kot lipa naša sred vasi:
tam, v gozdu, kjer je kraj poti,
SLOVENSKI DOM stoji!

Prijat'ji, tu se zbirajmo
veselega srca;
zapijmo in zaplešimo,
kot smo nekoč doma....

Na GRIČU gumtree bo sejal
in bor bo korenine dal;
slovenski duh bo tu živel,
dokler bo ELTHAM pel!

ELTHAM NORTH
30.10.1987.

(PRIPOMBA: Pesem je tudi pevna po napevu slovenske narodne pesmi "SEZIDAL SEM SI VINSKI HRAM"; druga kitica je refrain.)

ZMAGO RAFOLT

OLGA GASPARI-JURCA

OB PIŠNICI

Hodim po produ, kosteh
spranih neločljivega časa,
otožnega, mojega glasa
spominov - razkrojenih nad.
Hodim med razpokami kože
po preprogi življenja,
neuničljivega hotenja,
neskončnih verižnih dram.
Tam stezica še je obsijana
s sijem nočnega neba,
prek Pišnice šumne srebra,
z znamenjem razpadajočim.
Minljivosti končni znak,
upov kratka pot, korak
v rakev strasti in zmot.
O, vodica, Pišnica moja,
ti znova se čista rodiš,
kot oblak krožitve veka,
nad usodnostjo človeka,
ki moja bo noč, a tvoj zrak.

(Napisala v Kranjski gori ob potoku Pišnica, v spominih na svoja otroška leta. Ga. Olga Gaspari, roj. Jurca je vdova po enem najbolj poznanih slovenskih slikarjev Maksimu Gaspariju.)

SLOVENEK – VELEPOSŁANIK V AVSTRALIJI



Za izrednega veleposlanika Jugoslavije v Avstraliji je bil imenovan dr. BORIS CIZELJ, dosedanji direktor centra za proučevanje sodelovanja z državami v razvoju v Ljubljani.

DR. J. EVANGELIST KREK – ZOPET SLAVLJEN

Dr. J. Evangelist Krek bi moral v zgodovini Slovencev vedno zavzemati eno najodličnejših mest. Žal v letih po zadnji svetovni vojni ni bilo tako. Kakor mnoge druge slovenske vodnike, ki niso s svojim delovanjem ustrezali povojnemu režimu so tudi J. Evangelista Kreka zamolčevali.

Sedaj pa, ob sedemdesetletnici njegove smrti (umrl je 8. oktobra 1917 v Sentjanžu na Dolenjskem, v času ko bi ga naš narod najbolj potreboval) so mu uradni krogi v Sloveniji le posvetili pozornost ki mu pripada.

Zgodovinsko društvo Ljubljane je na 15. oktobra pripravilo okroglo mizo o J. Evangelistu Kreku, največji osebnosti svoje dobe, kot ga v naslovu o tem dogodku imenuje ljubljansko Delo, iz katerega povzemamo to poročilo.

Polna dvorana, v kateri je bilo tesno celo na stojišču je očitno pokazala zanimanje, ki se je zopet vzbudilo pri Slovencih za nedavni dobi zamolčane osebnosti. Podoba, ki so jo o Kreku narisali poznani izvedenci je pokazala izjemnega, karizmatičnega človeka s celo množico talentov. Njegova največja zasluga, po mnenju sodelujočih, pa je v tem, da je aktiviral samoorganiziranje najširših slojev na Slovenskem in s tem pripomogel do ustvaritve sodobno strukturane družbe.

Iz štiriurne debate pa je bilo tudi razvidno, da sedanja enosmerna ideologija in po njej modelirano življenje močno utesnjuje tudi znanstveno delo in s tem pomaga ustvarjati zmaličeno podobo o slovenski preteklosti.

Tej okrogli mizi pa je 18. oktobra sledila spominska svečanost v Selcih (Dr. Krek se je rodil 27. novembra 1865 pri sv. Gregorju nad Sodražico) za katero je prišla pobuda iz vrst prebivalcev Selške doline, ki so hoteli vsaj malo poplačati dolg iz zadnjih štiridesetih let, ko se je preveč pozabljalo na nekatere velike Slovence iz slovenske zgodovine pred drugo svetovno vojno. Tako je povedal eden govornikov. Proslave pred osnovno šolo so se udeležili tudi predstavnik slovenske oblasti in politike, med njimi France Popit, dr. Boris Frlec, dr. Matjaž Kmecl, Vladimir Kavčič in predstavniki rimokatoliške cerkve. Glavni govornik je bil Leo Frelih, predsednik združenja Slovencev.

Nekritih menic Agrokomerca je vedno več. Do 24. oktobra jih je bilo v vrednosti 299,1 milijarde dinarjev.

Z novembrom so v Ljubljani povišali stanarine za 55 odstotkov.

Varnostni organi so odkrili v Ljubljani skrivni laboratorij za izdelovanje droge in s tem v zvezi priprli osem ljudi v starosti od 24 do 37 let.

Štacija mladosti 88 bo letos krenila iz Vojvodine, je bilo dogovorjeno na zasedanju zveznega odbora za proslavo dneva mladosti.

Letošnja proslava jih je stala 177.394 milijarde dinarjev, vsota pa še ni dokončna, ker je bilo uporabljenih tudi več kot 11 milijonov dinarjev deviznega porekla za ognjemet..

Letos se bodo vozovnice v medmestnem prometu že petič podražile, tako, da so od lanskega leta za 110 odstotkov dražje..

Jugoslavija in Argentina sta podpisali dogovor o ukinitvi vizumov med državama. V Argentini živi več kot 200.000 izseljencev jugoslovanskega porekla in konzulat v Buenos Airesu je izdajal po 3.000 vizumov letno.

USPEHI NAŠIH PLEZALCEV



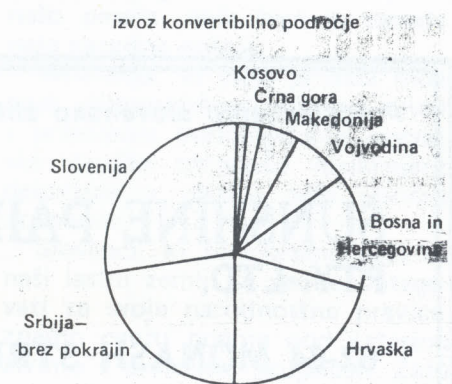
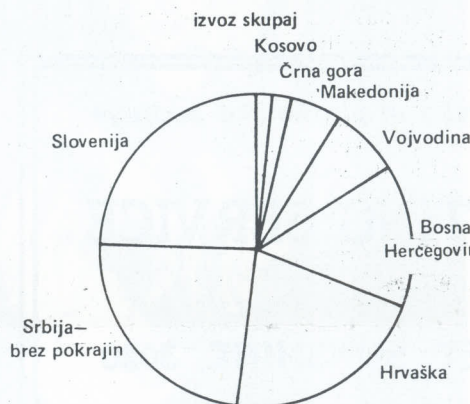
Srečo Rehberger je v ZDA nanizal štiri »desetke« v prostem plezanju

Tomo ČESEN iz Kranja je nedavno v severni steni Grande Jorasses v osrednjih Alpah blizu Chamonixa sam opravil prvo ponovitev smeri z imenom "No Siesta", ki sta jo lani prva splezala dva češka alpinista. To je skoraj 1200 m dolga smer kombinacije ledu in skal, z naklonom 70 do 90 stpinj.

Naš znanec, spoznali smo ga lani, ko je plezal v Avstraliji na Mt. Arapiles,

Srečo REHBERGER pa je skupaj z Nušo Romihovo in snemalcem Matjažem Fistravcem v septembru obiskal dve najbolj znani severno-ameriški plezališči v Coloradu in Oregonu in se odlikoval s preplezanjem štirih smeri spodnje devete stopnje. S tem si je Srečo utrdil mesto v širšem krogu najboljših športnih plezalcev na svetu, teh pa po dosedanjih podatkih ni več kot štirideset ali petdest.

GOVORICA ŠTEVILK



Tako izgleda struktura izvoza SFRJ od 1.1. do 31.8.1987. Podatki so izračunani v ameriških dolarjih in služijo kot začasna informacija o gibanju zunanjetrgovinske izmenjave.

Po teh podatkih je v letošnjih prvih osmih mesecih največ izvozila SR Slovenija in sicer za milijardo 650 milijonov dolarjev (v celotnem jugoslovanskem

izvozu to pomeni 24,4-odstotni delež).

Če pogledamo na te številke s stališča razlik v številu prebivalstva raznih jugoslovanskih republik, jasno vidimo, da na glavo prebivalce Slovenija izvažajo mnogo več kot ostale republike. Delež Slovenije je tudi največji pri izvozu na konvertibilne trge.

IZREDNO STANJE NA KOSOVI

Federalna vlada SFRJ je v avtonomno pokrajino Kosovo poslala specialne enote ki bodo prevzele posle lokalne policije. In sodnih organov. Do te odločitve predsedstva SFRJ je prišlo do poslabšanja politično-varstvenega položaja v

tej pokrajini, ki je pričel ogroziti varnost države

Te specialne enote pripadajo sestavi milice zvezne. Službe narodne zaščite ščitijo pod poveljstvom zveznega sekretariata za notranje zadeve.

80 LET LOVSKE ORGANIZACIJE

S slovesno sejo svoje skupščine je Lovska zveza Slovenije v soboto, 17. oktobra počastila osemdesetletnico ustanovitve prvega slovenskega lovskega društva, ki je prvič organizacijsko povežalo slovenske lovce v vseh deželah takratne monarhije, kjer so prebivali. Danes je v lovski zvezi več kot 22.000 lovcev v 422 lovskih družinah in 8 ozidih s področja lovstva.

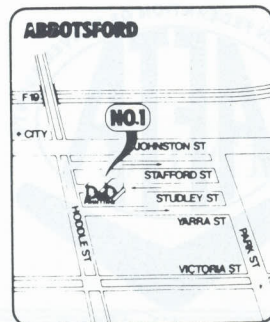
Ob vsakem izhodu in vstopu v državo bodo Jugoslavlani in drugi tuji potniki, od 17. oktobra dalje lahko prinesli s seboj več dinarjev.

Ta vsota bo sedaj ob prvem prestopu znašala 50.000 namesto dosedanjih 10 tisoč dinarjev.

Ob vsakem naslednjem prestopu meje v istem letu bodo lahko potniki prinesli največ 20.000 dinarjev (do sedaj 5 tisoč dinarjev.)

Bankovci pa ne bodo smeli biti večji od 5.000 dinarjev.

V obmejnem prometu pa se ne bo nič spremenilo in bodo lastniki obmejnih propustnic lahko vsakokrat prinesli 1.000 dinarjev.



1 STUDLEY STREET,
ABBOTSFORD, MEL., VIC. 3067
PHONE: 419 1733

ZA VSE TISKARSKÉ USŁUGE
SE PRIPOROČATA
DRAGO - DANICA ZOREC

- Quality Offset and Letterpress Printers
- Creative Designers
- Gold Stamping
- Raised Printing

Z ZDRUŽENIMI MOČMI – SVOJ ČASOPIS

Pred kratkim me je vprašala gospa M.Z., ki se je vrnila z dopusta v Sloveniji malce čudno vprašanje. Spravila me je v zadrego in o vprašanju sem potlej dosti razmišljal.

Od doma je prinesla kup slovenskih časopisov in revij. Ne bom našteval imena ker jih je preveč.

Gospa je nadaljevala: "Poglejte, Jože, vsi časopisi so pisani v lepi čisti slovenščini. Ali ne bi mogli Slovenci v Avstraliji imeti vsaj en svoj skupni časopis? Pobiramo podpise, ustanavljamo odbore, ustanavljamo društva, balinamo. Kaj pa skupen časopis, ki bi bil dokaz, da slovenščina tudi tukaj živi."

Bil sem v zadregi, nisem našel takoj pravega odgovora. Na srečo sem se spomnil, da imam v avtomobilu Vestnik. Šel sem ponj in ga prinesel gospe M. S ponosom sem ji pokazal naslovno stran.

"Za to pa nisem vedela, a Vestnik se imenuje. Tako velika zemlja pa samo štiri strani!"

Prinesla je Ljubljanski Dnevnik in primerjala. Seveda v primerjavi z Dnevnikom je bil Vestnik zelo majhen. Na stal je molk. Gospa M. je obračala list in čitala.

"Ne najdem dosti slovničnih napak. Zgleda, da imamo tudi tukaj sposobne ljudi. Pa vendar ne morem razumeti. Južnjaki imajo svoje časopise, Slovenci

pa ne. Mislim, da je časopis del naše kulture. Dolga leta sem že v Avstraliji, veliko smo zbrali dolarjev za razna darila. Ali ne bi bili Slovenci zmožni zbrati tudi za svoj časopis. Če bi vsak prispeval le nekaj, bi lahko imeli časopis, ki bi bil v ponos nas vseh Slovencev v Avstraliji", je modrovala gospa M.

Vzel sem Vestnik in rekel:

"Gospa, mi že imamo časopis na katerega smo ponosni. Majhen je, a vendar je edini slovenski. Ta časopis izdaja Slovensko društvo Melbourne že nad trideset let. Ali vam to nič ne pove? V tem času so časopisi z mnogimi večjimi nakladami že nič kolikokrat premenjali lastnike in urednike. Mar to ni dokaz, ki je vreden spoštovanja. Vendar bi se morali vsi zavedni Slovenci zavedati, da bi z združenimi močmi lahko storili mnogo več tudi v pogledu časopisa."

Morda bodo te besede, ki sem jih imel z gospo M. spodbudile slovenska društva širom Avstralije, da zamisel skupnega časopisa ni slaba. Morda bo kdo začel delati na uresničitvi te ideje.

Kako naj očuvamo slovenski jezik v Avstraliji in pustiti ta naš zaklad mladim rodovom ako ne s pisano besedo. Tako kot doma, bo tudi tukaj naša mladina enkrat morala nadaljevati z našimi slovenskimi tradicijami. In kako se bo to zgodilo ako je ne bomo v stanju povezati s skupnim slovenskim glasilom.

Jože Judnič

JOŽE URBANČIČ

Telefon: 465 1786 (Bus.)
850 7226 (a.h.)

KAL – CABINETS

STROKOVNJAKI ZA:

kuhinjsko pohištvo – mizarsko opremo kopalnic, umivalnikov itd. –
vsakovrstne stenske omare in knjižne police.

SPECIALISTS FOR:

Kitchens – Vanity Units – Wardrobes – Book shelves

Če gradite novo ali pa obnavljate staro, obrnite se z zaupanjem na nas!
If you are building or renovating call on us with confidence!

15 COMMERCIAL DRIVE, THOMASTOWN, 3074

ROJAKI

ZA KUPOPRODAJO

NEPREMIČNIN

(zemljišč, stanovanjskih hiš,
trgovskih poslopij itd.)

se obrnite na poznano tvrdko

DOUGLAS KAY
REAL ESTATE

10B East Esplanade, St. Albans, 3021

kjer vam bo na uslugo

PETER KRICKIČ
Generalni ravnatelj

Telefon: 366 1322 in 366 1822;
po uradnih urah: 336 3303

Predstavljamo slovensko slikarsko in plesarsko podjetje

SUNSHINE PAINTING SERVICE PTY. LTD.

62-64 MONASH STREET, SUNSHINE, 3020
Tel. 311 1040, 312 1533

Lastnik: JIM KOROŠEC, Priv.: 336 7171

Svoji k svojim !

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

POLETI DO LJUBLJANE, TRSTA in ZAGREBA

/enako do RIMA, BEOGRADA, FRANKFURTA...



Zelo dobre ekonomske prilike

za obisk lepe Slovenije.

in vse strani sveta...

Zaradi novih predpisov glede potnega lista vam priporočamo: obrnite se na nas čim prej, da vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in jugoslovansko vizo.

Ne pozabite, da je že od leta 1952 ime GREGORICH dobro poznano in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanja! PRIDEMO TUDI NA DOMI

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666 (vse ure)



(Licence No. 30218)

ROJAKI, KI ŽELITE PRISTNIH KRANJSKIH
ALI SLOVENSkih PLANINSKIH KLOBAS
IN DOMAČEGA PREKAJENEGA MESA' . . .



OBRNITE SE NA SLOVENSKO PODJETJE

JOHN HOJNIK SMALLGOODS

PTY. LTD.

209—215 St. George's Road, North Fitzroy, 3068

Tel.: 481 1777

Postreženi boste v domačem jeziku